

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน เพื่อความเข้าใจ ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง และโดยการย่อเรื่องที่อ่านซึ่งผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยสุ่มตัวอย่างประชากรแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีนักเรียนทั้งสิ้น 7 ห้อง ห้องละ 37 คน โดยผู้วิจัยได้เลือกค่าเฉลี่ยของคะแนนภาษาอังกฤษ วิชาทักษะการอ่าน 0.051 ในภาคต้น ปีการศึกษา 2532 ของ 2 ห้อง ที่ใกล้เคียงกันมาทดสอบว่ามีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ และสุ่มให้ห้องที่หนึ่ง เป็นกลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง และห้องที่สอง เป็นกลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่าน ใช้เวลาในการสอนรวม 8 สัปดาห์ สัปดาห์ ละ 2 คาบ รวมห้องละ 16 คาบ ในการสอนใช้แผนการสอนซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองทั้ง 2 ชุด โดยทั้ง 2 ชุด มีเนื้อหาเดียวกัน และได้รับการตรวจแนะนำ แก้ไข จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เมื่อสอนเสร็จได้ทำการทดสอบตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่มด้วยแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ซึ่งได้รับการตรวจแก้ไข จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เช่นเดียวกับแผนการสอนพร้อม ทั้งได้ผ่านการนำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเที่ยงได้ค่า ความเที่ยงของแบบสอบเท่ากับ 0.87 จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มาวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน โดยการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง มี สัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ สูงกว่า กลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่าน โดยค่าคะแนนเฉลี่ย ของกลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง เท่ากับ 31.95 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่าน ที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 29.97 แต่จากการทดสอบ

คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยค่าที่ (t-test) พบว่าคะแนนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งเอาไว้

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า สัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง และโดยการย่อเรื่องที่อ่าน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งเอาไว้ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะการสอนทั้ง 2 วิธี ต่างก็มีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพที่ดีขึ้น ดังนั้นในการที่นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกันมากนัก จึงแสดงให้เห็นว่า วิธีการสอนทั้ง 2 วิธีนั้น ต่างก็เป็นวิธีการที่ดีที่จะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น จนไม่เกิดความแตกต่างกันอย่างเด่นชัด แต่จากการวิจัย พบว่า กลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่านเล็กน้อย ซึ่งไม่ตรงกับงานวิจัยของ เจมส์ อาร์ คิง และ คณะ (James R. King, et al., 1984 : 205-218) ที่พบว่า การเรียนโดยวิธีการย่อเรื่องที่อ่าน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษา สูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้มีความต่างกัน กล่าวคือ เจมส์ อาร์ คิง และ คณะ ทดลองกับนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก ซึ่งไม่มีปัญหาในการย่อความ ซึ่งต้องอาศัยความสามารถด้านทักษะการเขียนมาประกอบด้วย แต่ผู้วิจัยทดลองกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศซึ่งมีปัญหาด้านทักษะการเขียนอยู่บ้าง ซึ่งอาจมีผลต่อการย่อความจึงส่งผลให้กลุ่มที่เรียนด้วยวิธีย่อเรื่องที่อ่านมีคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง

2. จากการพิจารณาแบบสอบถามเป็นรายเรื่อง พบว่า ในเรื่องที่ 1 คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่านเท่ากับ 7.13 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง ซึ่งเท่ากับ 7.08 อาจเป็นเพราะลักษณะข้อสอบเป็นการอ่านโฆษณา ซึ่งเน้นใจความหลักไม่มีรายละเอียดมากนัก และกลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่านก็ได้รับการฝึกให้จับใจความสำคัญมากกว่าดูรายละเอียด จึงทำให้กลุ่มที่ย่อเรื่องที่อ่านทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอ็ม ดอกโตโรว์ และคณะ (M. Doctorow, et al., 1978 : 109-118) ที่พบว่านักเรียนที่

เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่าน สามารถที่จะแนบในส่วนของคำถามที่เป็นการเลือกตอบได้ดีกว่ากลุ่ม ควบคุมอย่างเห็นได้ชัด

ในเรื่องที่ 2 คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง เท่ากับ 6.08 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่าน ซึ่งเท่ากับ 5.75 จากคะแนนเต็ม 8 อาจเป็นเพราะลักษณะข้อสอบเป็นการถามรายละเอียด ซึ่งกลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง มีโอกาสฝึกการตั้งคำถามและตอบคำถามประเภทนี้มา ดังนั้นเมื่อพบข้อคำถามที่คล้ายกับคำถามที่ตนเองเคยฝึกมา และรู้วิธีการหาคำตอบของคำถามประเภทนี้ จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่าน ซึ่งตรงกับงานวิจัยของแอล ที เฟรส์ และ บี เจ ชวาร์ส (L. T. Frase and B. J. Schwartz, 1975 : 628-635) และงานวิจัยของ เอ็ม แอล ดี เอ แอนเดอร์ และ ที เอช แอนเดอร์สัน (M.L.D.A. Andre and T. H. Anderson, 1978-79 : 605-623) ที่พบว่า การตั้งคำถามในขณะที่อ่าน ทำให้คะแนน ในการทดสอบหลังการอ่านของผู้เรียนดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะในข้อคำถามที่ตรงกันกับคำถามที่ผู้เรียนตั้งขึ้นเองด้วย

ในเรื่องที่ 3 คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง เท่ากับ 5.78 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่านซึ่งเท่ากับ 5.40 จากคะแนนเต็ม 8 อาจเป็นเพราะลักษณะของข้อสอบเป็นแบบโคลงชนิดไม่หาคำซึ่งผู้ที่ทำแบบสอบชนิดนี้ได้ต้องรู้จักสังเกตตัวชี้แนะทำให้ไว้ในเนื้อเรื่อง นักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง ได้รับการฝึกให้ตั้งคำถามในรายละเอียด จึงรู้จักสังเกตตัวชี้แนะด้วยจึงทำให้ให้นักเรียนกลุ่มนี้อ่านเรื่อง ได้เข้าใจในรายละเอียดมากกว่า และสามารถคิดคำที่จะใช้เดิมได้ดีกว่า กลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่าน ซึ่งได้รับการฝึกให้มองข้ามข้อความที่ซ้ำ ซึ่งเป็นกฎข้อหนึ่งใน "กฎห้าข้อของการย่อเรื่อง" ของ เจ ดี เดย์ (J.D. Day, 1980)

ในเรื่องที่ 4 คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง เท่ากับ 5.37 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่าน ซึ่งเท่ากับ 5.08 จากคะแนนเต็ม 7 อาจเป็นเพราะ ลักษณะของข้อสอบเป็นแบบเลือกถูก-ผิด ซึ่งก็เป็นคำถามชนิดที่เกี่ยวกับรายละเอียดของเนื้อหา โดยถามคำถามที่เกี่ยวกับข้อมูลในเนื้อหาที่ให้มาโดยตรง ดังนั้น นักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง จึงสามารถหาคำถามประเภทนี้ได้ดีกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่าน

ในเรื่องที่ 5 คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง เท่ากับ 7.62 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่านซึ่งเท่ากับ 6.59 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่ตรงกับงานวิจัยของ เอ็ม ดอกโตรอว์ และคณะ (M. Doctorow, et al., 1978 : 109-118) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่านสามารถทำคะแนนได้ดีในแบบสอบชนิดที่เป็นโคลซ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะลักษณะข้อสอบเป็นแบบโคลซชนิดที่หาคำมาเติมพอดี ซึ่งก็ถือว่าเป็นคำตอบที่เฉพาะเจาะจง และเมื่อนักเรียนเลือกตัวเลือกผิดก็จะทำหาคำเลือกอื่น ๆ ผิดตามกันไปหมด เพราะคำตอบที่ให้มาพอดีกับช่องว่างที่ต้องเติม ดังนั้น กลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่านจึงทำคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเองไม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เฮซ ซิงเงอร์ (H. Singer, 1978 : 901-908) ที่พบว่าวิธีการย่อเรื่องที่อ่านช่วยให้ผู้อ่านสามารถเก็บรายละเอียดของเรื่องได้อย่างกว้างๆ แต่ในขณะที่วิธีการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านช่วยให้ผู้อ่านสามารถเก็บรายละเอียดของเรื่องได้อย่างเฉพาะเจาะจง

3. จากการสังเกตของผู้วิจัยเองในระหว่างทำการทดลองสอนอยู่นั้น พบว่า

3.1 บรรยากาศในชั้นเรียนที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเองค่อนข้างจะสนุกสนานกับการทำกิจกรรมทั้งเดี่ยวและกลุ่ม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนเคยเห็นแต่คำถามที่ครูเป็นผู้ถามจึงทำให้เกิดความสนุก และเกิดแรงจูงใจที่จะตั้งคำถามเลียนแบบครูและบางครั้งในคำตอบเดียวกัน นักเรียนในแต่ละกลุ่มก็จะพยายามตั้งคำถามให้แตกต่างกันออกไปเพื่อเกิดความหลากหลายและเพื่อต้องการให้เพื่อนกลุ่มอื่นตอบคำถามของกลุ่มตัวเองได้ยาก ดังนั้นทุกคนจึงพยายามตั้งคำถามของกลุ่มตนเองให้ดีที่สุด แต่ในขณะที่กลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่านนั้น นักเรียนทุกคนต้องพยายามจับใจความสำคัญของเรื่องให้ได้เพื่อนำมาเรียบเรียงใหม่ หรือเพื่อเขียนสรุป จึงทำให้เกิดความสนุกสนานลดน้อยลง เพราะต้องใช้สมาธิมาก ในการทำความเข้าใจบทเรียน และใจจดใจจ่อในบทเรียนมาก ทำให้บรรยากาศดูเคร่งเครียดกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง

3.2 รูปแบบของภาษาที่ใช้ในกลุ่มที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเองนั้น ลักษณะของคำถามจะมีการพัฒนาขึ้นเป็นลำดับ เริ่มจากคำถามที่ง่ายๆ ผิดไวยากรณ์อยู่เสมอในระยะแรก แต่ก่อนจะสิ้นสุดการทดลอง ก็สามารรถเห็นพัฒนาการของคำถามที่นักเรียนใช้ได้ อย่างเห็นได้ชัด คือ ลักษณะคำถามก็จะถามคำถามประเภทที่ยากขึ้น และต้องใช้ความคิดหรือแสดงความคิดเห็นมากขึ้น เช่น Why...? หรือ What do you think...? ส่วนในกลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่านนั้น ลักษณะของภาษาที่ใช้ก็มีพัฒนาการขึ้นเช่นกัน เริ่มจากการลอกหรือดึงประโยคที่เป็นใจความสำคัญออกมาเรียบเรียงหรือเอามาต่อกันให้เป็นเรื่องย่อก็เปลี่ยน

มาเป็นการดึงประโยชน์จากความสำคัญออกมาให้หมดก่อน แล้วจึงเอามาเรียบเรียงใหม่โดยใช้
 คำพูดของนักเรียนเองมากขึ้นและภาษาที่ใช้ก็สละสลวยมากขึ้นเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะซึ่งอาจจะ เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน
 การอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารการศึกษา

1.1 ควรสนับสนุนให้มีการจัดอบรมเทคนิค และวิธีการสอนภาษาอังกฤษใหม่ๆโดย
 เฉพาะอย่างยิ่ง การอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญ ในการเรียนการ
 สอนภาษาอังกฤษ

1.2 ควรสนับสนุนให้มีการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ ที่ให้นักเรียนได้ทำ
 กิจกรรมมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

2.1 ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนการอ่านเพื่อความ
 เข้าใจภาษาอังกฤษ เช่น ให้นักเรียนได้ฝึกการถาม และตอบคำถามโดยตัวของตัวเอง หรือฝึก
 การย่อเรื่องที่อ่าน อาจเป็นโดยการให้เล่าปากเปล่า หรืออาจให้เป็นการเขียนสรุปสั้นๆก็ได้

2.2 ควรมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และวิธีการสอนระหว่างครูที่สอนทักษะ
 การอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ เนื่องจากวิธีการสอนแต่ละวิธี ย่อมมีทั้งข้อดีและข้อเสีย
 จะได้ช่วยกันมาวิเคราะห์ และ เลือกใช้วิธีการที่เหมาะสมกับกลุ่มนักเรียนแต่ละกลุ่ม

2.3 ควรกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนเห็นประโยชน์ของกิจกรรมทางภาษาที่ทําอยู่และ
 ให้ผู้เรียนทุกคนได้ร่วมทำกิจกรรมอย่างทั่วถึง

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบวิธีการสอนทั้ง 2 วิธีนี้อีก แต่ให้เพิ่มกลุ่มควบคุม
 อีก 1 กลุ่ม

3.2 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนทั้ง 2 วิธีนี้ โดยนำไปใช้กับทักษะอื่นเช่น
 ทักษะการพูด เป็นต้น

3.3 ควรมีการวิจัยเช่นเดียวกันนี้ แต่นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร ในระดับ
 อื่นเช่น ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือระดับอุดมศึกษา